

den, at Dommerne have smøget dette af sig og henvist Folk til Sagførerne, fordi de ikke have Tid eller Lyst til at besvære sig selv eller deres Personale med det.

At en *Sagførertakst* ikke er kommen, er ikke Sagførernes Skyld. Den er lovet i Danske Lov af 1683 baade i Danmark og i Norge. Jeg tror nok, de fik den i Norge, men i Danmark fik vi den ikke, og det er ikke Sagførernes Skyld. Det kunde ske, uden at Sagførerne kunde hindre det. Jeg tror ikke, det fra Sagførernes Side vil møde nogen Modstand, men de, som skulle lave det, ville nok faa at vide, hvor vanskeligt det er at affatte en rimelig og retfærdig *Sagførertakst*. Alle ere vel klare over — det var jo særlig Proceduren, det ærede Medlem talte om — at skulde der sættes en Takst for Procedure, vilde det være noget af det værste, om man vilde sætte Betaling efter Talens Længde eller Indlæggenes Vidtløftighed eller Mængde, og naar man ikke maa bruge den Maalestok, hvor skal man saa egentlig tage den fra? Sagens Værdi alene er jo heller ikke nok. Det ærede Medlem sagde, at Kreditforeningerne havde gjort sig fortjente ved at indføre *Sagførertakster* for Inddrivelsen af deres Fordringer; men det er ingen Sag at sætte en Takst der. Der følger vist enhver Sagfører en Takst, der retter sig efter Fordringernes Størrelse, men ved Procedure vil det være saare vanskeligt. Altsaa finder jeg disse Punkter i mange Henseender tiltalende, og som Sagfører har jeg intet imod dem. Jeg tror ogsaa, jeg tør love, hvis jeg selv skulde komme med i det Udvalg, som vil blive nedsat om denne Sag, at de ville blive tagne undes velvillig Overvejelse der, men unægtelig har jeg den Betænelighed, som det ærede Medlem jo ogsaa selv havde Øje for i Begyndelsen af sit Foredrag, at det er noget sent, disse Punkter komme frem, og at ganske naturlig vor Interesse og vor Kraft væsentlig vil blive viet de store Punkter, dem, som nu have givet sig Udslag i Uoverensstemmelser mellem Tingene, og at den vanskelig vil kunne samles om disse Punkter, i alt Fald hvis der skulde vise sig Strid om dem mellem Lovgivningsfaktorerne.

Sveistrup: Jeg takker den ærede Ordfører (Høgsbro) for den velvillige Behandling, han har givet mine Udtalelser. Den ærede Ordførers Udtalelser give mig dog Anledning til at gøre en Bemærkning. Han sagde, at det var jo Dommernes Skyld, at Parterne ikke nu kunne faa Klager og

Stævninger udfærdigede paa Retskontorerne. Jeg kender jo kun et Retskontor nøjere, og der kunne Parterne faa dem udfærdigede. Dersom det ikke er Tilfældet andetsteds, vilde en Rundskrivelse fra Justitsministeriet i saa Henseende maaske være paa sin Plads. Jeg ved altsaa ikke, om det er Tilfældet, men jeg skal indrømme, at den Omstændighed, at vi nu have skriftlig Procedure, gør, at denne Bestemmelse ikke faar saa megen Betydning nu, som den kunde faa i Fremtiden, og det, som der var Tale om paa Underdommermødet og som jeg har talt om her, var, hvorledes det skulde gaa i Fremtiden. Derom ved den ærede Ordfører, at den Ret, som Klageren nu har til at faa Klage og Stævning skrevet, er bleven indskrænket i Lovforslaget, saa vidt jeg husker, til Gældssager, som angaa Beløb, der ere mindre end 50 Kr., medens det nu kan ske for Beløb paa indtil 200 Kr. I øvrigt kan jeg kun med Paaskønnelse modtage det ærede Medlems Udtalelse om, at Hensynet til Sagførernes Interesser ikke skal være til Hinder for, at man tager Hensyn til de Ønsker, som jeg i Befolkningens Interesse har fremsat. Men mine Herrer, naar en Forandring er nyttig for Skyldnerne og Fordringshaverne og kun kan blive til Gene for visse Sagførere, og naar Sagførerne sige: For vor Skyld ingen Alarm, hvorfor skulle vi saa ikke indføre den? (Afbrudelse). Det er rigtigt, at det vil frembyde Vanskeligheder at fastsætte en Tarif, men man har dog Forbilledet i andre Lande. I Tyskland er det Sagens Værdi, der er Grundlaget. Dette bør ikke udelukke at Kreditor kan træffe Overenskomst med en Sagfører om et større Vederlag, men det vil altsaa blive Grundlaget for hvad der ved Dom kan tilkendes hos Modparten. At det ikke skal være Mængden af, hvad der bliver sagt, der bør være Grundlaget, er jeg enig i. Jeg vil dog som en Kuriositet tilføje, at det er meddelt mig fra en, som jeg antager, paalidelig Side, at i et Amt her i Landet, have Sagførerne selv indført en Tarif, hvorefter Længden af de Indlæg, de skrive, er Grundlaget for Betalingen. Altsaa allerede nu findes der Tarif, men nu fastsættes den af Sagførerne. Jeg tror det vilde være heldigst, at det skete ved Lov.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vædtoges uden Afstemning.